

[Valdemar Thomsen.]

passive Kapital skal yde Ofrene. Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch sluttede sin paa mange Maader udmærkede Tale med at sige — nu citerer jeg, det er Sp. 6838 —:

„Medens vi andre vel nu snart kan regne med at blive hjemsendt, ved jeg, at Ministeriet gaar ind til det alvorlige Arbejde, som jeg har været inde paa i min Tale, at tilvejebringe en Gældsordning for det danske Landbrug, som er yderst nødvendig, og om hvilken det gælder, at den vil blive afgørende for, om vi kan gaa ind i Aaret 1938 og fejre Festen for Landboreformerne ved at vise, at vi, Demokratiets Mænd, kan løse lige saa store og betydningsfulde Opgaver, som Enevældens Mænd i sin Tid formaaede at løse.“

Ja, det var for øvrigt noget af det samme, som det ærede Medlem sluttede med i Dag. Hvis det ærede Medlem ikke mener mere med den Slutning i Dag, end han gjorde med den for et Aar siden, regner jeg den i Grunden ikke for saa forfærdelig meget.

Jeg skal undlade ordret at citere de karakteristiske Udtalelser om samme Emne, som Statsministeren i Fjor Sommer fremsatte paa Møde efter Møde. Det er der ingen Grund til, eftersom sikkert alle endnu erindrer dem fra Radio eller fra Bladene. Men ingen vil modsige mig, naar jeg paa-
staar, at de var fuldstændig paa Linie med de af det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch fremsatte. Og saa spørger jeg det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, om der i indeværende Samling — for det maatte jo da være Konsekvensen af hans Forudsigelser — overhovedet er gjort Forsøg paa at løse Arbejdsløshedsspørgsmaalet ved en ordentlig Beskæftigelse i Landbruget, om der er gjort det bitterste for det, der i Fjor var det vigtigste for det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch: at faa Samarbejde i Stand mellem Arbejder og Bonde, eller om det arbejdsskabende Element er blevet hjulpet. Intet — absolut intet af det, der i Fjor var det store Nummer i Regeringens Arbejdsprogram, er der rørt en Finger for at realisere. Alt andet er der tumlet og fumlet med, men det vigtigste har man ladet ligge eller glemt. Det er tilsyneladende nu længere fra sin Løsning, end det var for et Aar siden. Saaledes og ikke anderledes er Sandheden om Linien eller Mangelen paa Linie i Regeringens Politik. Saa overlader jeg til Statsministeren og til Formanden for Partiet at skønne over, om Regeringen i den Tid, der siden er gaaet, har øvet en

Daad, der gør den værdig til at fejre Festen for Landboreformerne, om de Herrer finder — for at blive i det ærede Medlems Lignelse —, at de, Demokratiets Mænd, kan siges at have løst lige saa store Opgaver som i sin Tid Enevældens.

Det faldt, maa jeg sige, ualmindelig ynkeligt ud, da det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch i Formiddags var inde paa Spørgsmaalet om Regeringens Gældssaneringsplaner. Naar de ikke var gennemført, sagde det ærede Medlem, skyldtes det ikke Regeringen; nej, det skyldtes en Henstilling fra Landbrugsraadet. Tænk engang — det, som skulde gøre os værdige til at fejre Festen for Landboreformerne, bliver stillet i Bero efter Henstilling fra Hr. Hauch! Mon Aarsagen til, at det blev stillet i Bero, ikke langt snarere er den, at det hele ikke var en Pibe Tobak værd? Men her staar vi jo for øvrigt over for noget for Regeringen yderst betegnende. Nu mangler man Landstinget til at skyde Skylden over paa; en Syndebuk skal man have, og i sin Forvirring vælger man Landbrugsraadet. Det er virkelig, forekommer det mig, for latterligt. Jeg er derfor ikke helt sikker paa, at Regeringen selv tror, at den Sammenligning, som det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch i Fjor var inde paa, vil falde ud til Fordel for Demokratiet, men jeg ved for ganske bestemt, at Regeringen ved sin kortsynede, utidsvarende Politik ikke alene skuffer Tusinder af sine egne selvstændigt tænkende Vælgere, men er i Færd med at bringe Demokratiet i alvorlig Fare.

Men altsaa, det, som er, og det, som endnu i Fjor ved denne Tid af det ærede Medlem blev betegnet som det vigtigste for Regering og Rigsdag, staar endnu uløst, og derfor er det for mig at se — ikke mindst efter hvad der nu er passeret de sidste Dage — uforsvarligt af Regeringen paa nærværende Tidspunkt at hjemsende Rigsdagen. For nu at faa konstateret, om Tinget vil tage Medansvaret for den gølge økonomiske Politik, der føres, og for de uholdbare Tilstande, der præger navnlig Landbruget og de dertil knyttede Erhverv, skal jeg tillade mig at stille følgende Paastand paa Overgang til Dagsordenen:

„Idet Folketinget udtaler, at den samfundsmæssige Konsekvens af Regeringens Løndiktat og hele Rente-, Skatte- og Valutapolitik kun kan være den at genoprette den økonomiske Bæreevne for Landbruget og ligestillede Erhverv, opfordrer Tinget Regeringen til,